

Medlem fulgt den almindelige Regél og begæret Sagen noteret til Samraad, vilde jeg i Udvalget have kunnet fremlægge Fordelingsreglerne, og ventelig vilde det ærede Medlem derved have kunnet faa Lejlighed til at erfare, at disse Regler for Fremgangsmaaden ved Fordelingen ingenlunde ere saa planløse, som det ærede Medlem i Lørdags vilde give det Udseende af. Man vilde ved dette Samraad have kunnet faa at vide, hvilke Indvendinger det ærede Medlem havde at fremsætte mod disse Regler, og paa hvilke Punkter han kunde ønske dem ændrede. Der var i øvrigt ogsaa det mærkelige ved det ærede Medlems Kritik her i Salen, at han ikke dvælede ved Reglerne, som de ere angivne i deres Hovedtræk i en Skrivelse, der findes i Betænkningen. Ikke en Andtning gav det ærede Medlem af, hvad der var fejl ved disse, og hvorledes de burde have været for at være fornuftige efter det ærede Medlems Mening. Kun særdeles mange Ord om, at det var planløst og uforstaaeligt, at en Lærer kunde faa 240 Kr. og en anden 260, hvilket jeg ikke synes, der er noget mærkeligt i, thi naar man uddeler Lønningstillæg blandt andet efter Hensyn til den Tid, hvori vedkommende Lærer har virket ved Skolen, maa der nødvendigvis fremkomme forskellige Tal for de forskellige Personer.

Beskaffenheden af den Kritik, som det ærede Medlem anvendte i dette Tilfælde, og som det ærede Medlem har tiet med, da vi nærmere kunde have drøftet Sagen i Enkelthederne, karakteriseres ved en af det ærede Medlems Hovedindvendinger, og det er den, at jeg ogsaa har givet Skolebestyrere Andel i dette Lønningstillæg. Dette var efter det ærede Medlems Mening Toppunktet af Planløshed og Urimelighed. Maa jeg i den Anledning oplæse nogle Linier af de Motiver, der ledsagede Forslaget om de 65,000 Kr., da jeg i Fjor stillede det ved Skrivelse til Finansudvalget af 19. Februar 1908. Efter at have omtalt, at man ikke fandt det rigtigt paa Forhaand her at foreslaa og faa vedtaget bestemte Regler, før der ved Fordelingen kunde indvindes nogen Erfaring, fortsættes der: „Kun skal man bemærke, at man finder, at saadanne Skolebestyrere, som paa betryggende Maade kunne godtgøre, at deres Lønning eller Udbytte af vedkommende Skole ikke er større, end at de i saa Henseende maa ligestilles med Lærere, ikke bør være udelukkede fra Andel i det heromhandlede Tilskud“. Se, det skrev jeg om denne

Sag. Det skrev jeg som et Punkt, jeg ønskede paa Forhaand at gøre Udvalget opmærksom paa og paa Forhaand at faa slaaet fast. Bevillingen blev enstemmigt tiltraadt, ingen tog det allerfjerneste Forbehold mod Motiveringen eller mod denne udtrykkelige Tilkendegivelse af, at den her søgte og nu givne Bevilling ogsaa omfattede Skolernes Ejere eller Bestyrere. Og saa næste Aar, naar Bevillingen er benyttet saaledes som angivet og som tiltraadt af Finansudvalget og af Tinget, staar et Finansudvalgsmedlem op her og fremstiller det som noget ganske urimeligt og taabeligt af mig, at jeg har fulgt Bevillingen, som det var angivet, at dens Hensigt var.

Ogsaa i en anden Henseende kommer denne Kritik mig noget overraskende. Fra Realskolernes Forstandere og Lærere har jeg nemlig ikke hørt et Ord om, at man der var misfornøjet med de anvendte Regler for Fordelingen eller fandt den planløs, uretfærdig og meningsløs, som det ærede Medlem angiver. Jeg havde i Juleferien et Møde med vel en 12—14 Bestyrere af private Realskoler, hvor vi drøftede disse Skolers Forhold ogsaa med Hensyn til nye Forslag om Tilskud til Skolerne. Her havde altsaa været al Anledning til at fremsætte Indvendinger, hvis der ved Skolerne var nogen Mening om, at de valgte Fordelingsregler var uheldige eller uretfærdige. Jeg hørte intet i den Retning.

Det samme ærede Medlem omtalte de Kirker, der høre under Universitetet, Sorø Akademi, Seminariefonden o. s. v. Det ærede Medlem mente, at der vistes meget stor Flothed med Hensyn til Bevilling af Udgifter til disse Kirker. Jeg hørte dog ikke noget andet Eksempel derpaa end, at der var anskaffet Salmebøger — jeg husker ikke, om det var tolv til hver Kirke — til Brug for Kirkegængere. Det finder jeg nu saa langt fra er nogen Flothed. Er det en Flothed, ser man den dog ogsaa i københavnske Kirker, og jeg finder denne Anskaffelse naturlig og rimelig. Men da det ærede Medlem kom til Slutningen af sin Udvikling, var det ikke Universitetets eller Akademiets Kirker, han ønskede nogen Forandring ved, men de 14 Domænekirker og de 6 Seminariefondskirker. De 14 Domænekirker komme ikke mig ved, dem har jeg ikke noget at bestille med. Tilbage er altsaa de 6 Seminariefondskirker, som det ærede Medlem ønskede skulde gaa over til Særeje og bort fra os. Men en Kirketiendejer kan jo ikke uden videre aflevere en Kirke, naar han er ked